

τοῖς ἡμιαγρίοις αὐτῶν λαοῖς, καὶ ὥς αἱ μέλισσαι αἱ ἀποθέτουσαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων τὴν γονιμοποιὸν ἐκείνην κόνιν τὴν γύριν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλουμένην, διέσπειρον εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸν Ἀνατολικὸν καὶ Αἰγυπτιακὸν πολιτισμόν.

Ἐμποροὶ Φοίνικες καὶ Ῥωμαῖοι νικηταὶ μάλιστα μετέβαλον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ

τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ἡ σλαβικὴ, ἢ μάλλον ἡ Σερβικὴ γλῶσσα· τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἔτι τὸ μείζον μέρος τῶν τοπικῶν ὀνομάτων. Μεθ' ὅσα δὲ καὶ ἂν λέγωσι πλείστοι συγγραφεῖς αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἀπλὴ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· καὶ ὁ ὑπερφυῆς αὐτῶν κόσμος πλουτίζεται ἐκ

Μανιάται.

ἀλλ' ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἐθνῶν οἱ βάρβαροι εἰσέβαλλον ἐν αὐτῇ παμπληθεῖς ἐπὶ δύο περίπου αἰῶνας οἱ Ἀβάροι διστήρουν τὴν ἰσχύν των ἐν Πελοποννήσῳ· κατόπιν ἦλθον οἱ Σλάβοι μεθ' ὧν ὁ λοιμὸς συνέπραξε πλέον ἢ ἅπαξ εἰς ἐρήμωσιν τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς κατέστη Σλαβία, καὶ τὸ γενικὸν γινώρισμα

φαντασμάτων καὶ μορμολυκείων (καλικαντζάρων), ἐπινοημάτων τῶν Σλάβων· αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα εἶναι ὡσαύτως κληροδότημα τῶν ἐκ τοῦ βορρᾶ πορθητῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὡραία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤρξατο νὰ ἀναθάλλῃ βαθμηδόν, καὶ ἡ φυλὴ αὕτη νὰ ἀνακτᾷ τόσον ἐπιτυχῶς τὴν ἐπικράτησιν, ὥστε εἶναι ἀδύνα-